

[Else-Mørete Ross.]
tilfælde til FN's økonomiske og sociale råd, og det er vel næppe muligt at komme videre.

Angående de borgerlige og politiske rettigheder foreskriver konventionen også et rapporteringssystem om fremskridt eller eventuelle vanskeligheder ved at gennemføre foranstaltningerne, men her rapporteres til en særlig menneskerettighedskomité på 18 medlemmer. Komiteen kan behandle klager fra én konventionsstat mod en anden, forudsat at begge stater har anerkendt komiteens kompetence ved at have afgivet en særskilt erklæring herom. Komiteen skal søge at mægle mellem parterne, men kan ikke træffe bindende afgørelser. Der er den væsentlige svaghed ved denne konvention, at en sag ikke kan føres videre til bindende afgørelse af en domstol, som tilfældet er efter den europæiske menneskerettighedskonvention.

Det er meget beklageligt, at det enkelte individ, som beskyttelsen i første række skulle omfatte, ikke har adgang til at klage til et internationalt klageorgan. Gennem den valgfri protokol, som staterne kan tiltræde, åbnes der adgang for enkeltpersoner til skriftligt at klage til menneskerettighedskomiteen, men heller ikke her kan komiteen træffe nogen bindende afgørelse. Desuden har kun enkeltpersoner adgang til klage, hvis den stat, de tilhører, har ratificeret den valgfri protokol. Et fremskridt ville det være, hvis enhver klage f. eks. gennem FN's informationskontorer rundt om i verden uden hindring kunne nå frem til FN og menneskerettighedskommissionen, så disse klager i hvert fald kunne komme frem for verdensopinionens domstol og måske derigennem bane vejen for, at flere stater foretrak at tilslutte sig den valgfri protokol. Som et fjernt mål står det at nå frem til en international domstol for menneskerettigheder i lighed med den europæiske menneskerettighedsdomstol.

Med beklagelse må vi konstatere, at det ikke er lykkedes at nå frem til enighed om en artikel, hvorefter dødsstraf er forbudt. Man må håbe, at den protest mod dødsdomme, der fremkommer i mange lande for tiden, må blive stærk nok til, at der senere kan blive enighed om at ændre konventionen på dette område.

I denne konvention ønsker Danmark at tage nogle forbehold. I bemærkningerne står der, at vi ikke kan gå ind for, at unge lovovertrædere skal holdes adskilt fra voksne. Jeg håber, at vi i udvalget kan få en orientering om de eksperimenter, der foregår inden for dansk fængselsvæsen om behandlingsarbejde af lovovertrædere for forskellige alderskategorier, og som åbenbart er grunden til, at vi vil tage forbehold over for denne artikel i konventionen.

De øvrige forbehold kan vi forhåbentlig få nærmere belyst i udvalget. Er vi ikke nødt til enten at tage forbehold eller indføre en lovændring på grund af artikel 24, stk. 2? Vi registrerer børn umiddelbart efter fødslen, men man har lov til at vente indtil 1 år med at give barnet et navn. Efter artiklen skal navngivningen også ske umiddelbart efter fødslen, og jeg vil gerne bede udenrigsministeren om at svare på dette spørgsmål.

Naturligvis er det et fremskridt, at menneskerettighederne nu har fået en mere præcis udformning, men desværre må man konstatere, at der står meget tilbage at udrette især med hensyn til kontrollen gennem en klageinstans for det enkelte individ. Så længe man ser mennesker forfulgt på grund af deres religiøse tilhørsforhold og fængslet, fordi de tillader sig at give udtryk for deres meninger og overbevisninger; nægtes udrejsetilladelser fra det land, de opholder sig i, og nægtes andre fundamentale frihedsrettigheder, kan man ikke være andet end skeptisk over for mange af de lande, som har undertegnet konventionen, men ikke efterlever den efter det indhold, som vi i hvert fald lægger i de enkelte artikler.

Trods al pessimisme og skepsis må konventionerne ses som et skridt fremad, og det radikale venstre håber, at det må lykkes Danmark at efterleve dem fuldt ud. Vi kan anbefale at ratificere de to konventioner og den valgfri protokol.

Poul Dam: Der er ting i denne verden, der går meget hurtigt, og der er ting, der går meget langsomt. Det har altså taget 18 år at lave disse konventioner. Det tog 1½ år fra vedtagelsen, førend Danmark underskrev den, og der vil nu i hvert fald gå 3 år fra Danmarks underskrivelse, før